

tryllelsen, skønt han under Gangen stødte sin Egekæp saa haardt mod Jorden, at dens Jærnsko slog Gnister af Vejens Sten. Det blege, højtidelige Sommernatslandskab under den vatrede Himmel og med Landevejens sorte, cypresagtige Poppeltræer virkede i Begyndelsen paa ham som en Levendegørelse af Frøken Ragnhilds Musik. Tonerne blev ved at forfølge ham hen ad den bugtede Vej, og han blev ikke rigtig sig selv, før han naaede over Sognegrænsen og saa' de hjemlige Bakkers mørke og tunge Masser tegne sig højt mod Horisonten.

Imidlertid havde han inde i Doktorens Dagligstue været Emnet for en livlig Underholdning. Onkel Joachim var kommen til Stede og havde faaet Lov til frit at udtale sig, — hvad han i rigeste Maal benyttede sig af. Fru Hassing til Gengæld lovpriste Emanuel, og selv Doktoren maatte indrømme, at han „virkelig var et meget ejendommeligt og langt fra ubegavet Menneske“.

Frøken Gerda havde straks efter Emanuels Bortgang sagt Godnat og var gaaet i Seng.

Frøken Ragnhild forholdt sig stadig temmelig tavs; men hun havde nu heller ikke særlig Grund til at være tilfreds med denne Aften. Det var virkelig sandt, hvad hun i sin Samtale med Emanuel havde